

„Ще обичам аз от сърце таз земя и тоз народ!“

Есе

Аз от сърце обичам моята земя, моята родна България. Тя е втората ми майка и моят дом. Чуя ли химна, сълзи напират в очите ми, а народната музика ме кара да се чувствам горда, че съм българка. Родината ни е малка, но пък скъпа на сърцето. Обичам всичко тук: природата, културата, музиката, храната. Имаме всичко необходимо и просто трябва да го обикнем и оценим. Природата ни е много красива. Черно Море с неговите нюанси на синьо, вълните, които те карат да настръхваш, пясъкът под краката, наподобяващ пращинки злато. Високата, стройна и красива Рила, със своите багри през пролетта, есента, лятното зелено, което преминава от една наситеност към друга, зимните голи клони, покрити с бял, пухкав сняг и скиорите, криволичещи между борчетата. А седемте Рилски езера и високият връх Мусала, където „нощта смирено гасне“...? Рилските езера спират дъха - те са природно съвършенство. А Мусала, най-високият връх на Балканския полуостров, на който, ако се качиш, си над облаците и се чувстваш като в рая. Културата ни е много богата, като започнем от красивите ни народни носии, различни по вид в зависимост от фолклорната област, обсипани с детайли, които те карат да се замислиш как точно са направени – малки бродерии, които изобразяват фигура, традиционните кърпи, които покриват главата на българката със забележителните си цветове, пафтите, красящи талията и носещи здраве, плодовитост, и традиционните български кожени цървули. Мъжкото вълнено облекло, пазещо от мразовитата зима и червеният пояс, минаващ през кръста. Уникалните фолклорни изпълнения като това на великата Валя Балканска с нейния глас, който е достигнал висините на необятния Космос, прославил България и там. Хора, които събират българските семейства около огъня. Художници като Владимир Димитров – Майстора с красивите си картини, изобразяващи фигури или портрети, които се чудиш дали са истински или нарисувани, вдъхновяващи мен и сигурно още много други хора да седнат и да нарисуват свой шедевър. Историята ни е „пъстра“, обсипана с какви ли не препятствия, но ние като народ през цялото време сме съхранили българския дух и култура.

Ще започна със създаването на нашата държава и посланието на хан Кубрат, чийто несломим сноп съчки преминава през вековете като сноп светлина, за да ни покаже пътя, по който да вървим. Пътят, който са извървели нашите предци във времето на пет вековното Османско владичество, за да запазят Българщината жива и до днес. Пътят, който ни сочат нашите родители и учители. Нашата България е единствената, която не е губила знаме в бой. Българският несломим дух, преминал през какви ли не изпитания и запазил своята идентичност, любовта и предаността към родината си България.

Ще обичам аз от сърце таз земя и тоз народ! Ние българите обичаме родината си от сърце. Имаме много стихотворения посветени на нашата татковина, едно от тях е „Родина“:

Де изгрява най–светливо
слънцето иззад гори?
Де разсява толкоз живо
месец сребърни зари?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина!

Де цъфтят така обилно
китки ружи алени?
Да ли славей тъй умилно
пее сладки нам песни?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина?

Едни от най – прочувствените и дълбоко вникващи в душата на читателя стихотворения са тези, посветени на Родината. Стихове, написани по този начин от автори като Петко Славейков, показват любовта, отдадеността, посветеността на българите към нашата родна България.

Ще обичам таз земя! За да оцениш красотите на България ти е нужна любов, да се впечатляваш дори от малките неща. Наистина не сме голяма държава като площ, но имаме природни богатства, които другите страни дори не подозират, че съществуват.

Четирите ни сезона, които може да те пленят не само с различна и невероятна природа, но и със своята идентичност. Всеки изразяващ някаква емоция. Пролетта, свързана с новото начало, събуждането на природата, жаждата за нов живот. Лятото, което аз и може би още много други деца се сещат за така желаната ваканция, сезонът на създаването, защото през този период от годината, реколтата зрее и създава плодовете. Периодът на годината, когато всичко е зелено. Есента - сезонът на беритбата, на плодородието. Годишното време, през което природата е обсипана с разнообразни цветове. И зимата - времето, когато земята „заспива“. А тя от своя страна, покрита с бяло, което е толкова освежаващо! Аз през този период от годината се чувствам сякаш съм в приказките.

Черно море, което много обичам да посещавам, морската пяна, жълтият пясък. Седемте рилски езера, на които когато се качиш ти спира дъха, защото си обладан от красивата и невероятна природа. Красивата ни столица – София, която ни представя по света със съвременна архитектура, но и носи в себе си специфичен чар, който показва историята. Пловдив със старинния град и Античния театър. Казанлък, градът на маслодайната роза, която почти изцяло се произвежда у нас и още много други впечатляващи градове. Невероятни реки като Искър и Марица, които с буен нрав минават праз териториите на България със страхотни цветове и пискат синя пяна. Животни, минаващи покрай теб, носят ти сила и красота. Конете с буйни гривни, препускащи със скорост по-бърза от едно премигване и минаващи по зелените ливади. Елени и сърни, които се чудиш дали не са излезнали от българска народна приказка.

Обичам тоз Народ! Когато чуя химна и сълзи напират в очите ми, а сърцето започва да бие ускорено. Народната музика ме кара да се чувствам горда. Хората, които винаги оставят дома си отворен. Народ, дошъл на кръстопътя на света, предвождан от Аспарух, за да се

изпълнят думите на хана: „Тук да бъде България.“ Всред чужди за него народи, повел своята борба за своя родна земя. Борбата за българи, славяни и траки да бъдат един народ на една земя. Борбата да се отвоюва тази земя от гърци и други племена. Борбата, която той води през всичките 13 века. Борба за азбука, която Кирил и Методий създават и до днес мълвим на свой език.

Трудно е да опишеш България с думи. Тя е нещо специално. Преминала през трудности и тревоги, запазила духа в сърцето на всеки един от нас. По-лъчиста и от слънце, по-красива и от рай, ще обичам от сърце този народ и този край!

Буряна Петрова Мишева

V „А“ клас, НГДЕК „ Св. Константин Кирил Философ“ – град София

ръководител: Николая Янева